

in Concilio. Tunc interdu Cerei accendebantur, & hac Synodus, que cautum fuit, ne deinceps interdu in Coeniteris accenderetur, interdixit similiter, ne alibi, ubi- cumque arderent, si hanc consuetudinem damnandam esse censuisset. Liquec etiam ex quodam illius Concilii Canone, Cereos accendere honoris loco fuisse, quandoquidem cautum est, ne hoc permittatur Euerumenis. Narrat Eusebius quia pompa Constantinus iusserit festum Paschalis diem celebrari, cuius pompa pars sita erat in magna Cereorum, vel lampadum frequentia, quam in Fidelity coetu iussit accendi. Idem Imperator dono dedit Sancto Sylvestro Papa aureum circulum, ex quo suspendentur lampades ante Sepulcrum Sanctorum Apostolorum; & argentea candelabra,

ante Jesu Christi Crucem collocanda, non sine mystica ante madverfione, hac numero quatuor fuisse, ut Symbolum essent quatuor Evangelitarum. Profecto tunc in Altari luminaria iniunne imponentur, sed coram Altari magna stantebantur candelabra, multiplices ramos habentia, vel de fornice suspensebantur Coronae, vel Phari deferentes plurima luminaria. Hae describuntur a Sanctis Prudentio, & Paulino. S. quoque Athanasius loquitur de hoc genere Candelabrorum, quae constituebant partem ornatum, & Magnificentiae Ecclesiarum; & in quarto Concilio Carthaginiensi invenimus adhibita in usum Symbolicum, quandoquidem collocantur in manibus eorum, qui Acolythi ordinantur in signum potestatis, & ministerii, quod ipsis conferuntur in Ecclesia. Idem,

DE THURIS SUFFITU, QUO UTITUR ECCLESIA

In Mysteris suis, aliisque pluribus Cereoniis.

Cur in Altari Thuris adoretur.

THus in Altari crematur ad ostendendum in Sancto hoc loco creaturas adhibendas esse, & absumendas in Dei honorem, & gloriam. Et vere Moysi preceperat Deus, ut in aureo Altari sibi Thuris offerretur. Quartus Canon Apostolicus numerat incensum inter ea quae erant offerenda, dum sacra fieret oblatio. Sanctus Ephrem supponit Thuris in Ecclesia adoleri, cum in suo Inquit Testamento: nolite me cum alio- matibus contumelare: illa Deo offerte; & Sancto Ambrosio peritulum erat, Thuris nostrorum Religiosam esse Cereoniam, & Angelum nostrum Thuris iussit praefere; propterea dicit per occasionem Angeli qui apparuit Sancto Patriarcha Zachariae Sancti Joannis Baptista Parenti: Utinam adisi Angelus, vel potius se visibilem praebat, adole- nus Altaria, & sacrificium offerimus. Graeca etiam Ecclesia palam ostendit Thuris iussit adhiberi in honorem Dei, quandoquidem simul indicat Celebrantem hac Verba dicentem: Gloria Sanctae Trinitati Substantiali, & visibili, nunc, semper, & in omnia saecula saeculorum. Liber cui titulus: Cereonia Missae Patris in Brun Prebyterii Oratorii.

Reverentia qua primi Fideles ex- ceperunt Thuris, ius- sum.

In Antiquitate videmus, Thuris, qui circum Altare crematur, ex quo fumus in Templum effunditur, habitum semper fuisse tamquam signum boni odoris Jesu Christi, qui de Altari in animam bellum effunditur. Sanctus Dionysius, & Sanctus Germanus Constantinopolitanus saeculi octavi Patres, & Sanctus Theofalonensis sensum hunc mysticam indagarunt. Sanctus Dionysius ait thuribulum significare humanitatem Jesu Christi; ignem vero illius divinitatem, & Thuris vaporem gratiam ejusdem. Auctor Homiliarum in Apoclypsim, quae Sancto Augustino referuntur accepta, respicit thuribulum, de quo verba facit Sanctus Joannes, tamquam corpus Jesu Christi; Thuris vero tamquam hoc ipsum corpus oblatum in Sacrificio pro salute Mandi, & exceptum tamquam suave thymiana a Patre Caesari. Verbo, omnes antiqui Scriptores Ecclesiastici Thurificationem Altaris intuentur tamquam signum cultus Spiritualis, & Religiosi. Idem.

Quid senti- fecit Thuris.

Nequit Symbolum inveniri, quod nobis melius ostendere valeat, quam esse debeant nostrae orationes. Thuris sursum non attollitur nisi per vim igni intam; & preces nostrae, quae respici non sunt nisi cordis nostri desideria, ad Deum ascendere nequeant, nisi quatenus amoris divini flamma excitantur. Quod de Thure ascendit, est bonus odor, & nos a Deo petere debemus, ut ita preparat cor nostrum, ut nihil ascendat, nisi quod ille in odorem suavitatis accipiat. Thuris omne abscurit; nulla reliqua pars est, quae in vaporem non sese atollat; & omnia cordis nostri desideria in Deum tendere debent, quin quidquam terrae adhaerescat. Denique si hic spiritualis odor, de quo verba faciunt Liturgia, preces nostras significat; multo melius representat preces Sanctorum, quae in Scripturis non exhibentur nisi Thuris instar oblati Deo: Seniores ceciderunt thuris in aqua, Sacer Textus inquit, habentes singuli phialas aureas plenas odoramentorum, quae sunt orationes Sanctorum. Thuris ergo nobis Sanctorum orationes representat. Theodoras Cantuariensis saeculi Septimi.

Exempla Veteris Testamenti de Thuris suffitibus.

In libro Paralipomenon (Paral. 2. 26.) legimus Osiam Regem Israhel fuisse percussum coram Sacerdotibus prope Alta- re Thymianatum, cum enim contempserit Agram, & Chugina sacrificios illum redarguentes, ausus est manum immittere in thuribulum, ac thymiana, ut illud Dominus ostendit: Zacharias apud Sanctum Lucam (Luc. 2. 1.) exercet Sacrificium secundam vicem suam, & cum de more offerret incensum, apparuit illi Angelus. Malachias praevidet fore et hac conducto Thuris adolendi in omnem terrarum orbem lati sese effunderet: Ab ortu Solis usque ad occasum magnum est nomen meum in gentibus, & in omni loco sacrificatur, & offerunt nomini meo sacrificium, & oblatio munda. (Malach. 1.) Hinc Ecclesia Christiana hac praxi

semper usa est in suis Cereoniis, ut videt, et in Liturgiis Sancti Petri, Jacobi, Marci, Bassili, Sancti Chryso- stomi, atque Aethiopi. Instituta Carolinae Patris Canon.

Praxis hac videtur in Canone 4. Apostolorum, in quo cautum est, ne quod in Altari minus accipitur praeter oleum, ac Thuris; & in Sancto Dionysio cap. tertio. Caesaris Hierarchie ubi deprehenditur consuetudo totum Altare Thuris iussit adoleri. Et in Sancto Hypollito Martyre in Oratione de saeculorum consummatione, ubi ait, Antichristi vero Sacrificium, ac Thuris defuturum. Verum cum hujusmodi auctoritates non recipiantur ab omnibus; Qui legere voluerit Sanctum Athanasium in Epistola ad Thimastium, videbit, consuetudinem offerendi incensum in divinis Mysteris semper viguisse; & in Sancto Ambrosio in Commentariis suis in primum Sancti Lucae Caput legit: Utinam mihi Altare Thuris iussit adoleri, & offerret Sacrificium, Angelus adisi, & se mihi visibilem praebat, ut illum Zacharia; non enim dubium est, quod minus adisi Angelus, ubi adisi Jesus Christus, & immolatus. Sanctus Sylvester loquens de Constantino Magno, scribit ipsum dedisse duos aureos thuribulos pondo librarum triginta, & libras quin- quaginta Thuris aromatici ad Altarium Thurificationem in annos singulos. Hinc facile est inferre, ubi Thuris adoletur Reliquiis Sanctorum, vel Imaginibus, hoc non fieri ea mente, ut ille adoleretur, sed ut illis adhibetur religiosus honor illi superior, quo publice usi sunt Babylonii, cum Thuris adoleverat Alexandro; & illi, cujus usus habetur passim in Templis, cum adhibetur in honorum Antistitum, Canoniarum, & Populi. Quae Cereonia exerceatur tum ad honorem, tum ad illos admonendos, ut eo modo sese gerant, ut omnes illorum actiones optimum perfert odorem, & ut loquitur Apostolus, sint bonus odor Jesu Christi. Idem.

Thuris Cereis adjectimus in perquisitione de eorum origi- ne, & usu; duo haec separare nolo, & hic paucis dico so- lum de Thure, quemadmodum de Cereis, ac Lampadibus dixi, si liquet utrum hunc inventum fuisse in Legge veteri propter cultum, liquere etiam, propter eandem cultus cau- sam inventum fuisse in Ecclesia Jesu Christi. Etenim quarto saeculo in consuetudinem venire Thurificationes, ut constat ex Canonibus Apostolorum, ex Liturgiis, quae ex eorum Nomine appellantur, ex operibus Sancti Dionysii, ex apertissimo Sancti Basilii testimonio. Ex istem enim testi- moniis liquido innotescit, Thuris in Ecclesia non adhibitur fuisse, nisi propter mysticas rationes: Ac prae nobis, in- quit Sancti Jacobi Liturgia, praesent hoc suffragium in ad- vorem suavitatis, mutans, & emundans animam nostram, usque sanctificans; & Liturgia Sancti Chrysofomi: Tibi Dominus Jesu Deus noster offerimus hoc Thuris in odorem spiritualis suavitatis. Mitte nobis gratiam Spiritus Sancti... Eodem Spi- ritu Zokymus deprecatur Dei misericordiam pro Antio- chena Civitate inquit adolendo Thuris, ut orationem suam hac cereonia consecraret; & cum Bonifacius Primus edito cavit ne mulieres in Ecclesia Thuris adolerent, solis Dia- conis officium hoc reservabat; palam innabat se illa re- spicere tamquam Religiosum officium, non autem tamquam actum necessitatis. Perinde ac revera nunquam in Ecclesia habuit fuisse & thuris usus, nisi tamquam usus religiosus & mysticus, ex quo Sanctus ipse Joannes docuit fideles, ut haberent eam veluti symbolum orationis, & tamquam in Caelo deferentem cultum Missarum Dei. Videbant enim illi reserentes, Magos, qui venerant adoratum suum Jesum Christum, attulisse ad illum Thuris propter rationem mere morales, & mysticas. Hi ipsi Fideles aliamde assenti respicere Thurificationes tamquam signa cultus supremi ad- diti Deo, habere ne poterant, quominus Jesu Christo cultum hunc adhiberent, intuitu hunc probari Sanctorum Re- gulatione, & Caesarii Angelorum exemplo? Auctor recens.

Auctoritas res Apo- stolorum, de hoc argu- mento.

Testimonia Patrum de usu Supplicatio- num.

De Supplicatio- nibus, & de eis praesertim quae sunt ante Mis- sam.

Facile est videt, thuris in Templis.

Ratio veras habentarii Supplicatio- num, & quae se fecerit.

Origo Supplicatio- nis & diversum speciem eorumdem.

DE SUPPLICATIONIBUS.

In quo dicitur de usu Supplicationum, ac utrum antiquitas.

USus Supplicationum consistit in publicis precibus, in quibus populus Christianus procedit ordine instructo, & se se praesentat coram Deo open- gis imploratur, vel acturus gratias, vel iram placaturus, aut cum illo gratulatur. In priori consideratione Populus Israel post Arcam ascendit, Moyse dicens: Surge Domine, & dissipentur inimici tui, & fugiant, qui odierunt te, a facie tua. (Num. 10.) Et sepius in- tituta: fuit Supplicatio circum fossas Jericho. (2. Paral. 20.) In altera vero, Josaphat consilium dedit populo, ut sibi Cantores assignaret, qui exercitum praesent, & Dei laudes praecinerent. In tertia Joel praecipit: (Joel 2.) Canite tuba in Sion; Sanctificate jesunium, vocat coetum, ad avertendum diem tenebrarum atque caliginis, qui illis imminet; & pro quarta, cum Dei Filius Jerusalem ingrederetur, multi trastraverunt vestimenta sua in via; (Math. 21.) & tur- bez, quae praecedebant, & quae sequebantur, clamabant, dicentes: Salva nos Filii David; & sicut populus Israel in omne obsequium compositis devote sequebatur arcam, quae a Sacerdotibus gestabatur; similiter in Supplicationibus circum- pofuitur Sanctissima Eucharistia, cujus figura erat Arca; Reliquiae Sanctorum, & Signum Crucis. Institutio Catholicae Patris Cotini.

Testimonia Patrum de usu Supplicatio- num.

De Supplicatio- nibus, & de eis praesertim quae sunt ante Mis- sam.

Ratio veras habentarii Supplicatio- num, & quae se fecerit.

Origo Supplicatio- nis & diversum speciem eorumdem.

horum lyplanorum tactu oculorum aciem obtinuit. Hec Supplicatio, & hoc miraculum relata fuerunt a sanctis Ambrosio, & Augustino duobus testibus oculis; & omni excep- tione majoribus. Afferri possent alia complura simulum Supplicationum exempla ex prima antiquitate de prompta. Auctor recens.

Plures sunt causa, quae Supplicationibus locum dederit. Videlicet 1. Cum reperiebatur Sanctorum Martyrum reliquiae, quae dum persecutio ferveret abscondite fuerant, & adducebantur in Ecclesiam triumphali pompa, ab his, qui Psalmos, & Canticis modulabantur. Hoc ipsum fiebat, cum ratio aliqua ex- pofceret, ut lyplani de loco in locum transferrentur. 2. Cum Episcopus sollempnit Sacris operaturus esset, Sa- cerdotes cum illo operaturi, omnes Diaconi, & Sacerdotes, verbo, Clerus universus agmine facti illum adibat, & ritu Supplicationis eum deducebant in Templum Psalmos concinentes. 3. Saepo fiebat, ut Episcopi sollempnit celebrantur se se conferrent in alia templa praeter Ecclesiam Cathedrali: Tunc enim ex Cathedrali ritu concomitante Clero, populoque, Supplicationum ritu ordinatim procedebant canentes Psalmos, aliaque preces, & proficiebantur ad Templum Stationis, ibi simul omnes Missam, vel of- ficium divinum celebratur, & inde ad Cathedrali Eccle- siam supplicantium more revertentur. 4. In publicis necessitatibus extra ordinem preces fiebant; peregrinationem obibat ad Sanctorum Martyrum sepulchra, aliove locos, quibus Deus dederat figoa suae protectionis, atque potentia; quo supplicantium ritu sese conserabant, & re- vertebantur Psalmos canentes. Hae Supplicationes Istante etiam vocabantur; & hoc nomine hodie vocantur ipsae etiam Supplicationes, unde profectum est nomen Litaniarum Sanctorum, quo vocantur preces, quae jampridem Cantantur ab his, qui de hujusmodi Supplicationum genere revertuntur, & Cum Episcopus, vel Princeps, vel insignis aliquis Vir primum in urbem adveniret, illi obviam occurrerunt cum Cruce, & honoris causa Supplicationum ritu in Eccle- siam ducebatur cum laetitia canticis, quod hodierna etiam die aliquando accidit. Denique in obitu fidelium semper con- fuetit Ecclesia in Templum concomitari, canendo Psalmos, defuncti corpus ad exequias illi celebrandas, & inde ad locum sepulchri. Hec prima est Supplicationum origo, & causa. Exinde Supplicationes instituta sunt, quibus non alia erant causa, nisi discedendi ex aliquo sancto loco, ubi omnes conveniunt; ut preces canendo nulla alicubi mora facta in idipsum reditus fiat. Sed consuetudo nulli immorandi neque vetas est, neque universalis. Parisiis, & in aliis Eccle- siis, nulla fit sine Statione Supplicatio. Auctor recens.

Cum praecipit Ecclesia, ut hant Supplicationes per arva, aut Civitates, hoc fit ad deprecandum Dominum ut benedi- cat terrae fragibus, domibus, ante quas fit transitus, & de- hominibus illic inhabitantibus. Hac ipsa de causa quovis Dominico die fit Supplicatio ante Missam circum Ecclesiam, vel Paroeciam; & in Monasteriis circum Glaustra. Ita incipit Ecclesia fundens preces celebratur Sancti Mytheria, ut qui in illis domibus habitant in pace, ibi sub Jesu Christi protectione quiescant, nequaquam obnoxii demonum im- probitati. Ad compendium divini cultus; & Dominice, festi- que diebus supplicatio fit in Templo, quin fiat per fines Paroeciae. Pluribus in Dioecibus diebus insignioribus, quibus Dei cultus majori cum sollempnitate peragitur, non cir- cum Templum, sed Parochiam Supplicatio ante Missam per- agitur. Idem.

Facilis est conjectura, cur Episcopi praecipiant, ut praeter ordinem hant Supplicationes in publicis necessitatibus; ita enim populos excitant ad malendam Dei iracundiam modis omnibus quibuscumque malceri possit. Ad id indi- cendum jesunia, infuetas preces, hortantur ad elemosinas erogandas, jubent Sanctissimum exponi Sacramentum, ipsi etiam cum populo supplicatum accedant ea in loca, ubi Deus olim edidit signa suae protectionis; & qui habent remotas peregrinationes, satius putant indicere Supplicationes per oppida, & arva, ut per Ecclesiae preces Dei benedi- ctiones promerantur super locos, per quos fit transitus; & super fideles illic inhabitantes. Pluribus in locis sollempnis fit Supplicatio die Dominice Ascensionis ad repre- sentandum triumphum Jesu Christi in Caelum ingredientis; & eadem de causa die Assumptionis Sanctissimae Virginis, nec non sollempnitas Sanctorum Petri & Pauli. In Gal- lia Supplicatio Assumptionis una est ex antiquissimis celeber- rimis; nam quorantem recolitur memoria voti Ludovici XIII. qui ut Regnum suum sub protectione Sanctae Virginis collo- carer, imperavit, ut in universa ditione sua hae Suppli- catione institueretur. Ascensionis Supplicationem praecedunt tres Rogationum Supplicationes penitentiae; Ut intelliga- mus, quod participes futuro triumpho Jesu Christi in Caelo, opus esse socios fuisse ejusdem passum, ac laborum in terra; ibique vitam duxisse tamquam peregrinos via- tores in exercitationibus penitentiae. Auctor recens.

In Supplicationibus defertur Crux sublati, & vestium, Orbis Sup- plicationis.

De precum, in quo picta est imago Patronorum Ecclesie, ad ostendendum Fideles accedere sub Crucis vestillo, & sub protectione Sanctorum Patrocinae fuz Patronorum. Populus Clerum subsequitur; quippe populi est sequi Pastorem, & sicut honoratio Populi locus est prioris Pastori, dignitates e populo Clerum sequuntur. Verum cum hic Supplicationum ordo sit arbitrarius, non est ubique uniformis. Quod autem in Supplicationibus servandum est: 1. assensu oportet Spiritum cuiuslibet Supplicationis, & meminisse Deum adorari velle in spiritu, & veritate; Judaicum enim est, non autem Christianum littere inhære, & externo cortici ceremoniarum Religionis, quin Spiritus penetretur. 2. Ordinationem procedere, & cum modestia, non festinanter, singulos in gradu suo; & mulieres, quantum fieri potest scorsim; a viris 3. Supplicationum tempore sese colligere, non huc, &

& illuc verba circumferre, neque citra necessitatem cum aliquo verbo miscere. 4. Si fieri potest ad extremum usque sequi Supplicationum agmen. 5. Comitari preces, quæ Chorus canit; eisdem canere, vel recitare vice egredientes de Ecclesia, sive iter agentes, seu redeuntes; quæ preces si ignorantur, opera preteritis est illas subsequi corde; & privatim orare. 6. Ubi ventum fuerit ad Stationis locum, & se coniungere cum Ecclesie precibus, evitare absumendum, qui hoc orationis tempore, qui precipuus est Supplicationum finis, de Templo egredientur, & in cauponis ingrediuntur ad bibendum, & manducandum, vel alteri cuiquam rei præter quam Supplicationi vacandum, nisi dum egreditur agmen domum reverferum; qui quidem abusus est irreligione, vel ignorantia proficitur. Idem.

DE USU AQUÆ BENEDICTÆ,

Qua utitur in omnibus fere Cæremoniis Ecclesie.

U S A Q U A M benedicendi in Ecclesia vetustissimus est; illum enim ab Apostolica accepimus traditione. Usus quoque benedicendi Aquam cum Sale, ex qua Dominicus diebus fit aspersio super populum, antiquissimus est in Ecclesia; eiusque principium nos latet; Baronius in annum 122, Iesu Christi probat hanc consuetudinem esse Traditionis Apostolicæ. Quomodoque sit, hic usus est primæ antiquitatis. Aqua benedicendi, ut per virtutem precum, quas illam benedicens fundit Ecclesia, fugentur demones; eiusque auctoritate potestas in ea, quæcumque hæc aqua tetigerit; sed sibi spiritus sanctus inhabitat per gratiam sancti hoc a Deo petit Ecclesia in Orationibus; quibus utitur ad aquam benedicendam. Admisit Sal benedicendam aquam benedicendi, sal enim symbolum est prudentiæ, & sapientiæ, quemadmodum Iesus Christus inquit. Aqua vero symbolum est caritatis, & puritatis. Ecclesia ergo utramque commiscet a Deo petitur, ut quicumque hæc aqua fuerit ablata, purificemur a Spiritu sancto, qui in illis producat simplicitatem, puritatem Columbe, & Serpentis prudentiam. Fit autem hæc benedicendi qualiter Dominica, ut fideles, qui hac die in Ecclesia conveniunt, possint ex Aqua hæc deserre singuli domum suam. Aqua dispersio fit primum super Altare antequam super populum fiat, ad orandum Deum, ne patiantur, demones accedere ad hoc Altare perturbaturus suggestionibus suis Ministris Domini; sed ut ibi adsit Spiritus sanctus ad recipiendas, & benedicendas fidelium oblationes. Fit Aquæ aspersio super populum ante Missam ad illum purificandum, & obtinendum a Deo per hanc adpersonem, ne demones aliquem ex fidelibus turbent, dum Sanctum peragitur Sacrosanctum; sed illis adsit Spiritus sanctus, eoque sua gratia communiatur. *Anthor. recens.*

Dum peragitur Aquæ benedicendi aspersio, canitur Psalmus Miserere; in hoc enim Psalmo David Deum precatur, ut sibi gratiam, & misericordiam concedat abluendi, & emundandi a peccatis suis; & populus hoc ipsum a Deo petit, dum Aquæ benedicendi aspergitur. Aqua benedicendi collocatur etiam ad Templorum introitum, ut fideles ex hac Aqua fumentes a Deo petere valeant gratiam, ut a peccatis suis expientur, & ut preces fuer puriores, & magis efficaces efficiantur. Hic autem usus vetustissimus est; antiquitas enim erant præ foribus Templorum fontes, vel aquæ receptacula, ut populus antequam ingrederetur, posset manus lavare, atque os, eo quod in manus vola recipiebant Sanctam Eucharistiam, quam ipsi sibi in os ingerebant. Ecclesia Aquam hæc benedicerebat; semper enim omnia, quibus utitur, benedicere consuevit. Hinc usus profectus est collocandi vas aquæ benedicendi plenum ad Templorum ingressum. Optimum enim est ex illa sumere cubitum cuntes, & inde assurgentes, aut initium precum, cum tentantur; cum aliqua instat procella; & ex illa facere adpersones super agros, & mortuos, ac super locos, ubi metuitur demonum nequitia; sed illa facienda sunt cum fidei spiritu, & contritionis. Fidei, quia hæc Aqua nihil operatur per se citra fidem utentis, conjunctam cum Ecclesie precibus; eum spiritu contritionis; etenim ad obtinendam, semet abluendo cum hac Aqua gratiam purificationis a peccatis suis, dolorem habere opus est; Deus enim nunquam dimittit peccata iis, qui penitentia affecti non sunt. Projicitur etiam aqua benedicendi super corpora Mortuorum, super sepulcra, & cœmeteria, ad obtinendam a Deo, ut in gratiam precum, quas super hæc Aquam effudit Ecclesia, concedere dignetur, citius quam fieri possit, purificationem animabus fidelium, qui in pace requiescant, & solatium a penis, quas patiuntur, eaque repleat presentia spiritus sui. *Anthor. recens.*

Antiquitas in Ecclesia dux ferebant benedictiones Aquæ per annum. Altera quidem in pervigilio, ac die Epiphaniæ, quæ Major vocabitur; altera vero Kalendis cuiuslibet mensis, & præterea die Septembris decima quarta, quæ Minor

dicatur. Benedictio prima ferebat in memoriam Baptismi Domini Nostri, & quia illic hæc die Aquæ sanctificaverat. Altera autem ferebat ad radices convellendas quasdam Gentilium superstitiones, quæ Kalendis singularum mensium fieri consueverant etiam inter Christianos. Aquæ benedicendi Cæremonia ferebat in Epiphaniæ pervigilio, ad aspergendas domos, & populum, nepon ad potum hominum vulgo; immo etiam ad potum continentium, quibus ad Sacram Synaxim non licebat accedere, non fecas ac ad demones eliminandos, & administrandum Sacramenti Baptisimum, qui ea die sollempni cum pompa celebratur. Quod spectat ad Aquam, quæ die decima quarta Septembris benedicatur, nonnulli crediderunt, hoc fieri consuevit propter festum diem Sanctæ Crucis; quia in hac benedicente ter immergebatur in aqua Crux repleta lypsanis Sanctorum, cum qua populus benedicatur, & quæ singulis deosculanda porrigebatur. Græci multo honore proferebantur Aquam benedicendam, & Imperator ipse recipiebant illam in fronte, & in oculis summa cum humilitate, ac devotione. Aqua hæc nonnunquam ad triennium usque servabatur pura, & incorrupta perinde ac recens de fonte fuisse haurita. *Idem.*

Optima est consuetudo aspergere Aquam benedicendam fructus, & agros ad evertendas emunitates, & quicquid nocere potest, dummodo fiat per Ecclesie auctoritatem cum precibus eius, & sine superstitione. Hincmarus Rhehenis Archiepiscopus Pastoribus Diocesis suæ præcipiebat, ut singulis Dominicis tantum Aquæ benedicent, quantum sufficere possit per Ecclesiam, pro domibus, & ad arva aspergendam, & animalia, & ipsas quoque apes. Optima quoque est inintermittens praxis, aquam secum deferre; quod admodum prodest illis, præsertim cum periculosis ingrediuntur itinera; veluti mari, militum, & in locos longè distitos intervallo. Sanctus Germanus Antistifodorensis Episcopus maris tempestatem sedavit Aquæ huius adpersonem. Imperator Leo præcepit, ut antequam milites in aciem descenderent, exercitus totus hæc lustrali Aqua conspergeretur. Narrat historia, Robertum Gallie Regem impersare, ut quicumque se conferret, Aqua hæc secum afferret. Sancta Theresia hæc sepe se irrigans peculiari læticia perfundebat. Sacerdotes inferioris Æthiopiæ in aræo valculo secum deferunt Aquam benedicendam peritibus administrandam, & ad epulas omnes in cœna aspergendas. *Anthor. recens.*

Aqua benedicendi effectus habet admirabiles, qui se ad animam, & corpus extendunt; animæ quidem conferunt gratiam æqualem, quæ nos disponit ad contritionem, quæ venialia peccata delentur; præparat illam ad devotionem, & guttum illi tribuit pro rebus spiritualibus; attrahit gratiam, & opem Spiritus sancti; & magnam parit in anima pacem, & tranquillitatem; in corpore vero omnia deliruit veneficia, incantamenta, aliæque demonum ad nocendum inventa. Curat morbos, & ab aliis corporis incommodis præservat. Auget frugum copiam, ac terræ fertilitatem medetur. Arctet fulmina, ac temperat a locis, hominibus, & pecoribus. Historiæ testantur plures effectus admirabiles, quos Aqua benedicendi operata est; in vita Sancti Eligii, legitur ipsum quinquaginta Energumenes liberasse, illos hæc aspergens Aqua. Palladius in historia sua narrat Sanctum Macharium dissipasse cum eadem Aqua demonum præstigiam. In vita Sancti Bernardi legitur ipsum plures energumenes liberasse, & hoc medio pluribus agrotantibus valeudinem reddidisse. Aqua hæc virtutem suam mutat in precibus, & benedictionibus Ecclesie, & ab internis dispositionibus dantium, ac recipientium illam. *Idem.*

Plures accidunt inter Christianos abusus Aquæ benedicendi. Abusus Primus eorum est, qui per habitum illam recipiunt, ac sine benedictione, & pietate. Alter eorum est, qui sine respectu Christianos ac capiti imponant, sua irrorant vestimenta; quod fieri

Non potest sine ignorantia, & Religionis contemptu, & quod longissime abest a pietate Imperatoris Græcorum, qui illum in fronte, oculisque fumbat. Tertius eorum est, qui communem non habentes Aquam, unde manus abluant, benedicunt Ecclesie Aquæ ad effectum hanc abu-

tuntur. Non desunt longe plurimi abusus vulgo satis cogniti, quos suggerit Sathana, qui jagiter pravos usus fludet invhere in iis etiam rebus, quibus quotidie utitur Deus ad ostendendos effectus potestatis suæ & auctoritatis Ecclesie suæ. *Idem.*

DE CÆREMONIA PALMARUM

Quæ celebris est in Ecclesia.

Cæremonia Palmarum, quibus per annum utitur Ecclesia, nulla sollempnior est, quam Palmarum; & nulla fortasse, in qua Religio fulgidius emittatur, & fidelium fides magis eluceat. Credit Ecclesia sibi peculiari obsequio colendum esse triumphalem Iesu Christi ingressum in Jerusalem quæ diebus antequam patretur; quippe illi perfusum fuit, hoc nequam Mysterio caruisse. Itaque statim ac vidit Ecclesia se natam libertatem per conversionem Imperatorum ad Iesu Christi fidem, hanc instituit sollempnitatem. Cæremonia Palmarum, vel Ramorum benedictorum, cum quibus ingrediuntur conamitur Ecclesia, non fuit nisi Symbolum interiorum dispositionum, cum quibus Fideles illam celebrare tenentur, & æquissima representatio triumphalis introitus, quo Saluator ingressus est in Jerusalem, & quem Sancti Patres respiciunt tamquam figuram triumphalis ingressus in Cælestem Jerusalem.

Benedictio Palmarum, & Ramorum, publica Supplicatio, in qua palme istæ gestantur, semper ita sollempnes fuerunt in Ecclesia, ut Solitarii, & Religiosi; qui in desertis secedebant loca post Epiphaniam ut lese magna Paschatis Festivitate sese præpararent, procul ab omni hominum consuetudine, ad Monasteria quilibet sua revertentur, ut Palmarum celebratam cum fratribus suis celebrarent, & postquam cum palmis Supplicationi interfuerint, iterum in Solitudinem se se reciperent Majorem ibi traducturi hebdomadam in penitentia, & Mysteriorum Dominicæ Passionis meditatione. *Pater Croiset in Ascetico Tomo 2.*

Facile est videre quam fuerit Ecclesie causa in hujus cæremonia institutione; & quid illa sibi propulerit. Honorare vult triumphalem ingressum Iesu Christi in Jerusalem inter populi plausus, & acclamationes. Vult cultu vere religioso, & sincero omnium Christianorum cordium obsequio, supplicare, ut ita dicam, illi, quod deest triumpho mere exteriori, quem paucos post dies expectat terrima, & contumeliosissima perditio. Cum hoc spiritu Religionis circumferenda sunt hæc Palmæ, & univèrsæ huic cæremonia assistendum est secundum Ecclesie intentionem. Eadem hora, qua clamabant: *Hosanna filio David*; Salus, gloria, & benedictio Filio David, qui venit in Nomine Domini, Regi Israel, Messia; post diem quatuor clamabant; *Tolle, tolle, crucifige eum*. Tamquam celestem crucifigatur; suffragatur Crucis, perinde ac mortaliom omnium nequissimus. Ad crudelium hanc impietatem reparandum, jubet Ecclesia, ut illi sui triumphali more Divinum Salvatorem recipiant, & reparent quodammodo superficiale hanc, & hiitroni cam perfidiorum Judæorum receptionem. *Idem.*

Nihil æquior em nobis additum conceptum Sanctitatis religiose hujus Palmarum cæremonia, quam preces, quibus utitur Ecclesia ad illas benedicendas. Inquit facit a latinitate significatione, & populi plaudens acclamatione, qui manu palmas, & oleginos gestans ramos Jerusolymam effusi obviam occurrerant Salutori, ut honorarent eius ingressum in eam Metropolim, dicentes: *Hosanna Filio David, benedictus qui venit in nomine Domini; O Rex Israel; Hosanna in excelsis. Vivat Filius David!* Salus, & gloria Regis Israel. Benedictus qui venit in Nomine Domini hosanna in Altissimis! Ecclesia nos preces fundit, quæ nobis adduntur ideamperfectissimam Sanctitatis hujus Cæremonia. In orationibus omnibus, quæ Ecclesia Domino tribuit, invenitur ratio, & finis hujus Institutionis, & quo animi affectu interesse debeamus Cæremonia Palmarum, quæ Fideles semper devote servarunt quovis tempore in domibus suis, rati illas sibi salutarias tuturas. Laudes quas in his precibus benedictionis tribuit populo Judæorum occurrentium Salutori, respiciunt sanctos affectus, & veros reverentia, ac venerationis sensus, quos vere fovebat populus, qui Salvatorem tamquam Messiam inutebatur; & si post aliquot dies eorum æstimatione, & veneratio immutata est in furorem, atque contemptum, hoc referendum fuit acceptum impietati, & nequitie Sacerdotum, & Phariseorum, qui illis os subleverunt, & simularunt se tandem detestasse, illum, quem bona fide ipsi receperant tamquam Messiam divinitus promissum, insignem esse nebulonem, qui eos factis miraculis in errorem induxerat. *Pater Croiset in Ascetico Tomo 3.*

Quantumvis celeberrimus fuerit Festus Palmarum, Ramorum die primis Ecclesie sæculis opera preteritum vltum est univèrsam hanc Cæremonia ad benedictionem, sollempnitatem, & Supplicationem redigere, quæ representat triumphalem Iesu Christi introitum in Jerusalem aque, ac triumphalem

eius ingressum in habitaculo glorie suæ. Hinc Supplicatio fit extra Ecclesiam, quæ claudunt non sine mysterio, & quæ non aperitur nisi cum illa revertitur, & cum Subdicoon ad ostium pulsavit cum baculo Crucis. Hoc nobis in mentem revocat Cælam clausum hominibus fuisse, & Iesum Christum illius aditum nobis reservasse, & nobis ingressum per suam in Cruce mortem promeruisse. Benedictio, & distributio Palmarum fit extra civitatem in pluribus locis; ideoque videntur Cruces prope pagos, & vios, & mensæ lapideæ, super quas rami benedicuntur, & inde Supplicationum agmen in Templum procedit. *Pater Croiset ibidem Tomo 3.*

Antiquitus peracta palmarum distributione in populo, cum initium Supplicationis immineret; duo Diaconi gestabant librum Evangeliorum, uti gestari solent Iiphanothecæ super humeros magna cerorum vi circumseptæ non sine jagi thuris suffitu, prægente Clero, ac subsequente populo manibus palmas, ramoque præferente. Hæc omnia Cruces concomitantur, vexilla majora, & minor, & quidquid augere, & condecorare poterat hanc imaginem triumphi Iesu Christi. Alicubi loco libri Evangeliorum deferebatur triumphali more Sanctissimum Eucharistia Sacramentum, ea mente, ut realis Iesu Christi presentia fuz symbolis panis melius representaret, quod contingit in eisdem ingressu in Jerusalem, & majorem efficeret impressionem in populo, quam representatio Spiritus sancti fuz littera Evangelii. Lanfrancus Cantuarie Archiepiscopus sæculi undecimi ait, Sanctissimum Sacramentum in hac supplicatione deferri consuevit clausum in capsâ in tumuli formam facta. Hæc obsolevit consuetudo ubique, præter quam Rotomag, ubi Giborium adhuc deservit in arca super humeros duorum Sacerdotum in palmarum Supplicatione. *Idem.*

Cam Iesus Christus conasset Bethania sexta die ante Pascha apud Simonem leprosum, ubi aderat Lazarus recens a mortuis suscitatus, & ubi Soror ejus Maria presolum unguentum effudit, crastina die egressus est, ut se Jerusolymam conferret Sacrificium suum consummaturus; Cumque pervenisset Bethphage, quæ erat ad radices Montis Olivarum, præcepit duobus discipulis suis, ut in urbem ingrederentur; & illinc afferret ad se asinum janæ alligatum cum pullo suo; imperans ut si quid illis diceret, responderent, Dominum illi indigere. Prædictionem probavit eventus; & tunc adimpletum est Zacharie Prophete vaticinium, representantis Messiam ingredientem in Regni sui Metropolim inter plausus, & acclamationes civium Jerusalem. *Dixit filia Sion*; videlicet civitati Jerusalem, cujus mons Sion pars erat. Hebræis crebro civitatis nomen tribuant Filia; *Eccæ Rex tuus venit tibi mansuetus super asinum, & pullum subjugali*. Dixit illi: Ecce Rex tuus venit ad te in spiritu lenitatis. Nulla unquam Prophetia apertius, & magis ad litteram adimpleta est, quam hæc in triumphali Iesu Christi ingressu Jerusolymam. Propheta promittit adventum Regis Saluatoris Messie, qui tota erat Judæorum expectatio, & consolatio. Characteres, quibus illum describit, & qui eidem sunt, ac illi, quibus Istaia Propheta illum designat, Messia tantum conveniunt, & adeo perfecte in Iesu Christo inveniantur, ut illum Judæi nunquam ignorare potuissent, nisi semet præbatione indignos Cælesti lumine, & gratis necessariis ad divinum hanc liberatorem cognoscendum, ac diligendum. Sed nulla cæcitas incurabilior, quam quæ est voluntaria. Pauci Sacerdotes, pauci Leges Doctores non agnovissent in Iesu Christo notas, quæ Messie veros characteres indigebant; sed illum de medio tollere decreverunt, ut sese a conscientie stimulis nimium importunis liberarent. *Idem.*

Vix paruerant præcipienti Domino Apostoli, cum certatum est, quibus plus conferret pompæ, & lætitiæ ejusdem ingressus in Jerusalem. Discipuli alijs præluxerunt exemplo; adduxerunt asinum cum pullo ejus, cumque utrumque pallis suis straverunt, illum desuper sedere fecerunt. Admirabilis populi multitudo, quam rursum adventus sui omnes ex Urbe tota excitaverat ut illi occurreret, illum concomitabatur, tanquamque Regi & Salvatori suo restabant affectum, ut plerique sub Berneer secus viam transeuntis sua vestimenta; plurimi de arboribus ramos absciderunt, frondibusque vias spargerent; & alii undequaque cum palmis ramisque olivarum confluerent, & generatim clamarent: *Hosanna Filio David*; benedictus, qui venit in nomine Domini, Hosanna in excelsis. *Hosanna* significat Gloria, Salus, benedictio. Hoc quoddam erat Epiphaniæ, & populi acclamatio,

Antiquitus gestabatur Liber Evangeliorum in palmarum Supplicatione.

Origo cæremoniae Palmarum.

Apostoli Dominum præcurant, ut celebrarent, illum ingressum in Jerusalem.

Origo, & cæremonia Palmarum, quæ Ecclesia magis celebrat.

Quæ ratio fuerit Ecclesie in hujus diei cæremonia.

Preces quibus Ecclesia hac conamitur cæremonia.

Quin si sit effectus Aquæ benedicendi.

Abusus A. Abusus B. Abusus C. Abusus D.

